

— Bun, domnișoară Wright, spuse el imediat ce fata plecă și-i făcu semn să se așeze pe singurul scaun din încăperea, unul din stuf.

Lib ar fi apreciat foarte mult dacă mai întâi ar fi fost lăsată singură preț de zece minute, ca să folosească oala de noapte și lavaboul. Irlandezii aveau reputația de a trece peste formalități.

Doctorul se propti în baston.

— Ce vârstă aveți dumneavoastră, dați-mi voie să vă întreb?

Așadar, trebuia să treacă pe loc printr-un interviu, cu toate că i se dăduse de înțeles că slujba îi aparținea.

— Treizeci de ani neîmpliniți, doctore.

— Sunteți văduvă, așa-i? Ați început să lucrați ca infirmieră pentru că ați fost nevoită să vă întrețineți singură?

Oare McBrearty verifica amănunțele prezentării pe care i-o făcuse infirmiera-șefă? Dădu din cap.

— La mai puțin de un an de la căsătorie.

Dăduse peste un articol despre miile de soldați care sufereau din cauza rănilor provocate de gloanțe și de holeră și despre faptul că n-avea cine să-i îngrijească. Ziarul *Times* anunțase că fuseseră strânse șapte mii de lire pentru a trimite un grup de englezoaice în Crimeea în calitate de infirmiere. „La asta“, se gândise Lib cu groază, dar și cu un sentiment de îndrăzneală,

„cred că m-aș pricepe.“ Pierduse deja atât de multe, încât devenise nechibzuită.

Tot ce-i spusese acum doctorului fu:

— Aveam douăzeci și cinci de ani.

— O Privighetoare! se minună el.

A, așadar infirmiera-șefă îi spusese măcar atâta lucru. Lui Lib îi era întotdeauna jenă să aducă în discuție numele mării doamne și detesta titlul excentric care ajunsese să fie atribuit tuturor celor care fuseseră instruite de domnișoara N., ca și cum ar fi fost niște păpuși turnate în șablonul ei eroic.

— Da, am avut onoarea de a lucra sub conducerea ei la Scutari.

— Nobilă muncă.

Să răspundă „nu“ ar fi părut o perversitate, să răspundă „da“, o aroganță. Lib își dădu brusc seama că numele de Nightingale fusese motivul pentru care familia O'Donnell se obosise să aducă o infirmieră tocmai de pe celălalt țărm al Mării Irlandeze. Își dădu seama că bătrânul irlandez ar dori să audă mai multe despre frumusețea, severitatea și îndreptățita indignare a profesoarei ei.

— Am fost soră medicală, răspunse ea în schimb.

— Voluntară?

Voise să clarifice, însă bărbatul o înțelesese greșit, și ea se îmbujorase. Serios acum, de ce ar trebui să se simtă

jenată? Domnișoara N. le reamintea mereu că, deși erau plătite pentru munca lor, asta nu le diminua altruismul.

— Nu, vreau să spun că am fost una dintre surorile medicale cu pregătire, nu una dintre surorile obișnuite. Tatăl meu a fost nobil, adăugă ea, ușor prostesc.

Nu unul înstărit, dar oricum.

— A, foarte bine. De cât timp lucrați la spital?

— În septembrie se fac trei ani.

Un lucru remarcabil în sine, din moment ce majoritatea infirmierelor nu rămâneau mai mult de câteva luni; spălătorese iresponsabile, babe incompetente, care se plâneau în legătură cu rațiile lor de bere neagră. Asta nu înseamnă că Lib era apreciată acolo. O auzise pe infirmiera-șefă descriindu-le pe veteranele campaniei domnișoarei N. din Crimeea ca fiind niște „snoabe arogante“.

— După ce am plecat de la Scutari, am lucrat la mai multe familii, adăugă ea, și-am avut grijă de propriii părinți până când boala i-a răpus.

— Ați îngrijit vreodată un copil, domnișoară Wright?

Lib fu luată prin surprindere, dar numai pentru o clipă.

— Mă aștept ca principiile să fie aceleași. Pacientul meu este un copil?

— Mda, Anna O'Donnell.

— Nu mi s-a adus la cunoștință boala ei.

El oftă.

Asta însemna că era ceva grav, deduse Lib. O boală lentă, care îi lungea fetei chinul. În climatul acela umed, pesemne că era oftică.

— Nu e tocmai bolnavă. Singura dumitale sarcină va fi să o ții sub observație.

Ciudat fel de a spune. Sora aceea medicală îngrozitoare din *Jane Eyre*, însărcinată s-o țină pe lunatică închisă în pod.

— Am fost adusă aici pentru a... sta de pază?

— Nu, nu, doar pentru a observa.

Însă observarea era doar prima piesă a puzzle-ului. Domnișoara N. își învățase infirmierele să observe cu atenție pentru a înțelege de ce anume au nevoie bolnavii și să se asigure că primesc acest lucru. Nu medicamente – acestea erau de competența medicilor –, ci lucruri pe care ea le considera la fel de importante pentru vindecare: lumină, aer, căldură, curățenie, odihnă, confort, hrană și conversație.

— Dacă vă înțeleg bine...

— Mă îndoiesc că mă puteți înțelege, dar vina e a mea.

McBrearty se sprijini de marginea lavaboului, de parcă ar fi început să-l lase puterile.

Lui Lib i-ar fi plăcut să-i ofere bătrânului scaunul, dacă ar fi reușit să facă asta fără să-l insulte.

— Nu vreau să vă influențez opinia în vreun fel, dar dați-mi voie să vă spun că e un caz cât se poate de

neobișnuit. Anna O'Donnell susține – sau mai bine zis, părinții ei susțin – că din ziua în care a împlinit unsprezece ani, n-a mai pus nimic de mâncare în gură.

Lib se încruntă.

— Înseamnă că trebuie să fie bolnavă.

— Nu are niciuna dintre bolile cunoscute. Cel puțin, dintre cele cunoscute de mine, spuse McBrearty, corectându-se. Pur și simplu nu mănâncă.

— Vreți să spuneți că nimic solid?

Lib auzise de comportamentul nefiresc al moder- nelor domnișoare rafinate, care trăiau cu rădăcină de maranta fiartă sau supă chioară de vită zile la rând.

— Niciun fel de hrană, o corectă doctorul. Nu poate să înghită nimic altceva în afară de apă chioară.

„Nu poate înseamnă că nu vrea“, cum spune zicala infirmierelor. În afară de cazul în care...

— E posibil ca biata fată să aibă o obstrucție gastrică?

— Din câte am putut să-mi dau seama, nu.

Lib era nedumerită.

— Greață severă?

Întâlnise femei însărcinate cărora le era atât de rău, încât nu mai puteau să înghită mâncarea.

Doctorul clătină din cap.

— Suferă de melancolie?

— N-aș spune asta. E o fată tăcută și cucernică.

A, așadar e posibil să fie vorba de zel religios, nici- decum de o problemă medicală.

— E romano-catolică?

Gestul lui părea să spună: „Ce altceva?”

Lib presupuse că la distanța aceea de Dublin, cu toții erau catolici. Posibil ca doctorul să fie și el tot catolic.

— Sunt convinsă că ați făcut-o să înțeleagă pericolele pe care le implică postul, spuse Lib.

— Sigur că da. La fel au făcut și părinții, la început. Însă Anna este impasibilă.

Era posibil ca Lib să fi bătut atâta cale, traversând marea doar pentru asta – capriciul unui copil? Probabil că familia O'Donnell se alarmase din prima zi în care fiica lor se strâmbase la micul dejun și trimiseseră degrabă o telegramă la Londra, cerând nu o infirmieră oarecare, ci una din noua generație, una ireproșabilă: Trimiteți o Privighetoare!

— Cât timp a trecut de la ziua ei de naștere? întrebă ea. McBrearty se trase de mustață.

— A fost în aprilie. Astăzi se fac patru luni!

Dacă n-ar fi oprit-o pregătirea ei, Lib ar fi izbucnit în râs.

— Doctore, copila ar fi fost moartă până acum.

Așteptă un gest care să-i arate că și el era de acord că e o absurditate: să facă cu ochiul, să-și atingă nasul.

Bărbatul nu făcu decât să dea din cap.

— E un mare mister.

Lib nu s-ar fi exprimat astfel.

— Cel puțin e... ținută la pat?

El scutură din cap.

— Anna merge pe picioarele ei ca oricare altă fată.

— A slăbit mult?

— A fost dintotdeauna mititică, dar nu, nu pare să se fi împușinat deloc din aprilie până acum.

Bărbatul vorbea cu sinceritate, dar povestea era absurdă. Oare ochii lui urduroși orbiseră pe jumătate?

— Și este în deplinătatea facultăților mintale, adăugă McBrearty. De fapt, forța vitală arde cu o asemenea intensitate în Anna, încât familia O'Donnell a ajuns să creadă că poate să trăiască fără mâncare.

— Incredibil.

Cuvântul îi ieși pe gură mai caustic decât intenționase.

— Faptul că sunteți sceptică nu mă surprinde, domnișoară Wright. Și eu am fost.

A fost?

— Îmi spuneți, așadar, cu toată seriozitatea, că...

El interveni, aruncându-și mâinile uscate în aer.

— Interpretarea cea mai la îndemână este că-i vorba de o farsă.

— Da, spuse Lib, simțindu-se ușurată.

— Dar copila asta... nu e ca ceilalți copii.

Așteptă ca el să continue.

— Nu vă pot spune nimic, domnișoară Wright. Am doar întrebări. Ard de curiozitate de patru luni

încoace, la fel ca și dumneavoastră în acest moment, sunt convinși.

Nu, ceea ce o ardea pe Lib era dorința de a pune capăt întrevederii și de a-l da afară pe acest bărbat din camera ei.

— Doctore, știința ne spune că e imposibil să trăiești fără mâncare.

— Dar nu este oare adevărat că cele mai multe descoperiri noi din istoria civilizației au părut la început nefirești, aproape magice? zise bărbatul, iar de emoție îi tremură puțin vocea. De la Arhimede și până la Newton, cei mai însemnați oameni și-au împlinit realizările prin examinarea fără idei preconcepute a dovezilor furnizate de simțurile lor. Așadar, tot ce vă cer este ca mâine, când o veți întâlni pe Anna O'Donnell, să vă păstrați mintea deschisă.

Lib își coborî privirea, fiindu-i rușine pentru McBrearty. Cum e posibil ca un medic să se lase atras în jocul unei fete și, ca urmare, să creadă despre el însuși că face parte dintre „cei mai însemnați oameni“?

— Dați-mi voie să vă întreb, copila e îngrijită doar de dumneavoastră?

Formulă politicoasă, dar ceea ce voia să întrebe era dacă nu cumva fusese cerută părerea unei autorități mai avizate.

— Așa este, spuse McBrearty pe un ton liniștitor. De fapt, eu am fost cel care a avut neașteptata idee de

a pune cap la cap o relatare a cazului și de a o trimite la *Irish Times*.

Lib nu auzise niciodată de acea publicație.

— Un ziar național?

— Mda, cel mai recent înființat, așa c-am sperat că proprietarii lui vor fi ceva mai puțin orbiți de prejudecăți dogmatice, adăugă el cu un aer visător. Mai deschiși față de ceea ce e nou și ieșit din comun, indiferent de locul în care s-ar ivi. M-am gândit să împărtășesc faptele unui public mai larg, vedeți bine, în speranța că cineva ar putea să le explice.

— Și, a făcut-o cineva?

Un oftat înăbușit.

— Au existat o serie de scrisori pline de fervoare care susțineau că acest caz este un miracol nemaivăzut. De asemenea, au fost și câteva afirmații intrigante cum că fata ar recurge la calitățile nutritive nedescoperite încă ale magnetismului sau mirosului, de pildă.

„Mirosului“? Lib își supse obrajii ca să nu zâmbească.

— Un corespondent îndrăzneț a propus să fie luată în considerare ideea că fata e posibil să convertească lumina soarelui în energie, așa cum se întâmplă la regnul vegetal. Ba chiar că trăiește cu aer, așa cum fac anumite plante, adăugă el și fața plină de riduri i se luminează. Țineți minte acel echipaj de marinari naufragiați despre care se spune că au supraviețuit timp de mai multe luni doar cu tutun?